

Hverken fra Fordæksrummene eller Kahytterne hørtes længer Stemmer.

Oppe paa Kommandobroen gik den vagthavende Styrmand frem og tilbage med hurtige Skridt; og henne fra Agterstavnen lød med visse Mellemrum et Log-Urs korte Klingren. Ellers hørtes der over hele det store Skib ingen anden Lyd end Maskinens og Skruens ihærdige Stampen og nu og da nede fra Dybet en Raslen af Fyrbødernes Skovle.

Nede i Sydvest var Fyret paa Hesseløen dukket op over Synsranden.

Vagten paa Broen og ved Rattet afløstes kort efter; og Per lagde Mærke til, at første og anden Styrmand ved denne Lejlighed forhandlede om noget, der fik dem til at sænke Stemmerne.

Straks efter var alt igen dyb Ro og Stilhed rundt omkring ham.

Han tænkte ikke selv paa Hvile. Han vilde vedblivende være Moderen saa nær som muligt; og desuden vidste han, at han ingen Søvn vilde faa.

... Saa mange Billeder fra Barndomshjemmet gled ham forbi i denne Nat, mens han sad der og stirrede ud over den selvlysende Havflade. Han havde egenlig aldrig før dannet sig en samlet og ordnet Forestilling om sin Moder. Som hun i Livet var bleven stillet i Skygge af den myndige Fader, var hans Erindring om hende bleven formørket af det absolute Ubehag, hvormed han endnu stadig mindedes denne. Han huskede hende bedst fra hendes lange Sygeleje. Naar han i Tankerne — vaagen eller i Drømme — havde beskæftiget sig med hende (og det var sket hyppigere, end han rigtig selv vidste) havde han bestandig set hende i Sengen, i det halvmørke Sovekammer med det altid nedrullede mørkegrønne Gardin, hvor enten han selv eller en af hans Søsken sad ved Sengens Fodende og gned hendes syge Ben. Men i de sidste Dage var der dukket stadig flere Minder op fra den Tid, da hun endnu færdedes i Huset derhjemme, da hun Aften og Morgen selv vaskede og klædte de mindste Børn, da hun stoppede og lappede om de større, læste